

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer Seks

Opstandelsen af de sovende døde

Jeff Pippenger

2023-10-27

Vi har bygget videre på Esajas' sidste profeti, som begynder i kapitel fyrre med identifikationen af den ventende tid, der blev indledt med skuffelsen den 18. juli 2020. Vi har sat de to vidners død i Åbenbaringen i overensstemmelse med dem, der er døde i Ezekiels dal med de døde, tørre ben i kapitel syvogtredive. Gennem gentagelse søger vi at fastslå den helt specifikke rækkefølge af begivenheder, som er forbundet med opstandelsen af dem, der blev myrdet på gaden af dyret, som steg op af afgrunden.

Når vi sammenholder disse profetiske afsnit, bryder vi segl på dele af Åbenbaringen, som hidtil aldrig er blevet erkendt; thi dette budskab er afseglingsprocessen af Jesu Kristi Åbenbaring, som finder sted umiddelbart før menneskenes nådetids afslutning. Vi udfører dette værk, for „tiden er nær“. Idet vi bryder segl på sandheder i Åbenbaringen, som nu er i færd med at blive opfyldt, fuldbyrder vi netop det værk, som i Åbenbaringen blev defineret som Johannes' værk. Han fik befaling om at nedskrive det, han havde set, hvilket var ting, som da eksisterede, og ved at optegne disse ting skulle Johannes samtidig nedskrive de ting, som skal ske.

Skriv det, du har set, og det, som er, og det, som siden skal ske. Åbenbaringen 1,19.

En logisk anstødssten for syvendedagsadventister kan meget vel være deres traditionelle forståelse af Johannes' Åbenbaring. Når et menneske tager imod en fastslået sandhed, men undlader at se, at den fastslåede sandhed var bestemt til at udvikle sig over tid, kan vedkommendes oprindelige korrekte forståelse af sandheden blive til en tradition eller skik. Den sandhed, der er blevet forvandlet til en tradition, kan meget vel frembringe den blindhed, som er fremstillet i budskabet til Laodikea. Den oprindelige sandhed er stadig sandhed, men manglende evne til at se, at sandheden udvikler sig over tid, frembringer blindhed. Sandheden er ikke årsagen til deres blindhed; blindheden er blot et symptom på årsagen. Årsagen er de ører, som ikke vil høre, de øjne, som ikke vil se, og det hjerte, som ikke vil omvende sig, hos dem, der er selvtilfredse med traditionens og skikkens bekvemmelighed.

Kristus fremholdt i sin undervisning gamle sandheder, hvis ophavsmand Han selv var, sandheder, som Han havde talt gennem patriarker og profeter; men Han lod nu et nyt lys skinne over dem. Hvor anderledes fremtrådte ikke deres betydning! Ved Hans forklaring blev en strøm af lys og åndelighed bragt ind. Og Han lovede, at Helligånden skulle oplyse disciplene, så Guds ord stadig skulle udfolde sig for dem. De ville være i stand til at fremstille dets sandheder i ny skønhed.

Lige siden det første løfte om forløsning blev udtalt i Eden, har Kristi liv, karakter og mellemmandsgerning været genstand for menneskers granskning. Dog har hvert sind, gennem hvilket Helligånden har virket, fremstillet disse emner i et lys, der er friskt og nyt.

Forløsningens sandheder rummer mulighed for stadig udvikling og udfoldelse. Skønt de er gamle, er de altid nye og åbenbarer bestandig for den, der søger sandheden, en større herlighed og en mægtigere kraft.

"I enhver tidsalder gives der en ny udfoldelse af sandheden, et budskab fra Gud til den generations mennesker. De gamle sandheder er alle væsentlige; ny sandhed er ikke uafhængig af den gamle, men en udfoldelse af den. Det er kun, når de gamle sandheder forstås, at vi kan begribe de nye. Da Kristus ønskede at åbne for sine disciple sandheden om sin opstandelse, begyndte Han 'fra Moses og alle profeterne' og 'udlagde for dem i alle Skrifterne det, som handlede om Ham selv.' Luk. 24:27. Men det er det lys, som skinner i sandhedens friske udfoldelse, der forherliger den gamle. Den, der forkaster eller forsømmer det nye, ejer i virkeligheden ikke det gamle. For ham mister det sin levende kraft og bliver blot en livløs form."

Der er dem, som bekender at tro på og lære Det Gamle Testaments sandheder, samtidig med at de forkaster Det Nye. Men ved at nægte at modtage Kristi lære viser de, at de ikke tror på det, som patriarker og profeter har talt. »Havde I troet Moses,« sagde Kristus, »ville I have troet mig; for det var om mig, han skrev.« Joh. 5,46. Derfor er der ingen virkelig kraft i deres forkyndelse, ikke engang af Det Gamle Testamente.

„Mange, som gør krav på at tro på og at forkynde evangeliet, befinder sig i en lignende vildfarelse. De tilsidesætter Det Gamle Testaments Skrifter, om hvilke Kristus erklærede: ‚Det er dem, som vidner om Mig.‘ Joh. 5,39. Ved at forkaste det Gamle forkaster de i virkeligheden det Nye; for begge er dele af en uadskillelig helhed. Intet menneske kan ret fremstille Guds lov uden evangeliet eller evangeliet uden loven. Loven er evangeliet legemliggjort, og evangeliet er loven udfoldet. Loven er roden, evangeliet er den vellugtende blomst og den frugt, som den bærer.“ Christ’s Object Lessons, 127.

Det forhold, at de, som hævder at tro på det gamle, men forkaster det nye, gælder med endnu større styrke for syvendedagsadventister, som hævder at tro på Bibelen i dens helhed, men forkaster Profetiens Ånds skrifter. I Åbenbaringen er Johannes et symbol på Guds folk i de sidste dage, som bliver forfulgt, fordi de antager både Bibelen og Profetiens Ånd.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og tålmodighed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Åbenbaringen 1,9.

Hvis et menneske tager imod Jesu vidnesbyrd, som er profetiens ånd, som er Ellen Whites skrifter, da identificerer det foregående afsnit fra hendes skrifter det spørgsmål, jeg behandler. Hun skrev, at „genløsningens sandheder er i stand til stadig udvikling og udfoldelse. Skønt de er gamle, er de altid nye og åbenbarer uophørligt for sandhedssøgeren en større herlighed og en mægtigere kraft“, og at der „i enhver tidsalder findes en ny udfoldelse af sandheden, et budskab fra Gud til folket i den generation.“

Selv om den sædvanlige forståelse af Johannes’ Åbenbaring, som en typisk syvendedagsadventist måtte have, er sandhed, er hele Johannes’ Åbenbaring et vidnesbyrd om de sidste dage. Vi

anvender i øjeblikket en sandhed, som nu bliver forseglet op, og den sandhed vil ikke blive erkendt af dem, som ikke er villige til at acceptere, at alle afsnit i Johannes' Åbenbaring er en del af Jesu Kristi åbenbaring, som bliver forseglet op i de sidste dage.

Den forståelse, som adventismen har fastholdt angående Åbenbaringen kapitel elleve, nemlig at det er en opfyldelse af den Franske Revolution, er korrekt, og Søster White stadfæster dette korrekte syn. Dog var denne sandhed blot en historie, som er nedskrevet for at illustrere de sidste dage. Hele Åbenbaringens Bog er styret af dette profetiske fænomen.

Vi bygger videre på de syv tordeners skjulte historie som en vejledning til at sammenføre Ezekiel syvogtredive, Esajas fyrrer og Åbenbaringen elleve med Matthæus femogtyves lignelse om de ti jomfruer. En anden profetisk linje, som stadfæster anvendelsen af den profetiske begivenhedsrække, vi behandler, findes i Kristi linje, som også omfatter et sekundært vidnesbyrd. Jesus var tredive år gammel, da Han blev døbt og blev Jesus Kristus, for „Kristus“ i Det Nye Testaments græsk, eller „Messias“ i Det Gamle Testaments hebraisk, betyder den salvede.

Det ord, siger jeg, kender I, som blev forkyndt i hele Judæa og begyndte fra Galilæa efter den dåb, som Johannes prædikede; hvordan Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånden og med kraft, han, som drog omkring og gjorde godt og helbredte alle dem, der var underkuede af Djævelen; thi Gud var med ham. Apostlenes Gerninger 10:37, 38.

I tredive år forberedte Jesus sig på at blive salvet, og da Han først var blevet salvet ved sin dåb, frembar Han som Kristus sit budskab i tre og en halv profetiske dage. Derefter blev Han dræbt, lagt i graven, oprejst og derpå optaget til himlen. Begyndelsen på Hans tjeneste på tre og et halvt år var Hans dåb, som repræsenterer Hans død og opstandelse, og ved afslutningen af sine tolv hundrede og tres dages tjeneste blev Han korsfæstet og derefter oprejst – for Han er begyndelsen og enden. Begivenheden med Hans død og opstandelse frembragte en mægtig hær, som i endnu tre og et halvt år bragte evangeliet til jøderne og derefter til verden.

Den katolske kirke, som er antikrist i Bibelens profeti, var ligeledes tredive år under forberedelse, før den blev salvet med magt. I 508 blev „det daglige“ fjernet. Søster White oplyser os direkte om, at milleritterne havde den rette forståelse af „det daglige“ i Daniels bog, til trods for at den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke i 1930'erne vendte tilbage til den frafaldne protestantismes sataniske opfattelse af „det daglige“.

„Dernæst så jeg med hensyn til det ‘daglige’ (Daniel 8:12), at ordet ‘offer’ var indføjet ved menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som forkyndte budskabet om dommens time.” Early Writings, 74.

Det „daglige“ repræsenterer hedenskabet, og det hedenske Rom var den magt, som holdt tilbage og forhindrede pavedømmet i at bestige jordens trone. Som forudsagt i Daniels bog, og derefter bekræftet af historien, og derefter åbenbaret af engle for William Miller og derefter bekræftet af Ellen White, blev den hedenske tilbageholdelse af pavedømmets fremvækst fjernet i 508. Som med Kristus forberedte antikristen sig i tredive år på at blive bemyndiget i 538. Kristus og antikristen brugte tredive år på at forberede sig til at blive bemyndiget. Da pavedømmet først var blevet

bemyndiget i 538, frembar det sit dødsbudskab i tre og et halvt profetisk år, ligesom Kristus havde frembåret sit livsbudskab i tre og et halvt år. De to vidner i Åbenbaringen elleve, som i den franske revolutions historie repræsenterede Det Gamle og Det Nye Testamente, fik ligeledes magt til at profetere i tre og en halv profetisk dag.

Og jeg vil give mine to vidner magt, og de skal profetere i tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædte i sæk. Åbenbaringen 11,3.

I 1798, efter et tusind to hundrede og tres profetiske dage, modtog antikrist sit dødelige sår, ligesom Kristus døde på korset efter et tusind to hundrede og tres dage, og ligesom de to vidner, som repræsenterer Guds Ord, blev dræbt på gaden efter et tusind to hundrede og tres dage.

På den tredje dag blev Kristus oprejst, og et af antikrists hovedtemaer i Johannes' Åbenbaring er lægedommen af dets dødelige sår, eller dets opstandelse. Kristi opstandelse fandt sted på den tredje dag, og de to vidners opstandelse fandt sted efter tre og en halv dag. Antikrist oprejses symbolsk på den tredje dag, for i flere profetiske vidnesbyrd er den tredje dag et symbol på søndagsloven. Ved søndagsloven bliver havdyret i Åbenbaringen tretten oprejst, og havdyrets mærke bliver en prøve. Da vil De Forenede Nationer, de ti konger i Åbenbaringen sytten, under ledelse af De Forenede Stater, som er den fremmeste konge blandt de ti konger, ophøje antikrist som hovedet for den trefoldige union, idet pavedømmet bestiger jordens trone.

"Idet vi nærmer os den sidste krise, er det af afgørende betydning, at der består harmoni og enhed blandt Herrens redskaber. Verden er fyldt med storm og krig og splid. Men under ét overhoved — den pavelige magt — vil folkene forene sig for at modsætte sig Gud i hans vidners person. Denne forening sammenføjes af den store frafaldne. Mens han søger at forene sine redskaber i krig mod sandheden, vil han arbejde på at splitte og sprede dens forkæmpere. Misundelse, onde mistanker, ondtales indgydes af ham for at frembringe uenighed og splittelse." Testimonies, bind 7, 182.

Når antikrist bliver oprejst, stiger det op på jordens trone og leder den trefoldige union på dens march mod Harmagedon, således som Jezabel førte Akab til Karmels bjerg. Salmisten Asaf identificerer ti nationer, der repræsenterer De Forenede Nationer, som en ond sammensværgelse af Guds fjender, der løfter deres „hoved“, hvilket er „den pavelige magt“.

En sang eller salme af Asaf. Ti ikke, o Gud; hold ikke fred, og vær ikke stille, o Gud. Thi se, dine fjender larme, og de, som hader dig, løfter hovedet. De har lagt listige råd op imod dit folk og rådslået imod dine skjulte. De har sagt: Kom, lad os udrydde dem, så de ikke mere er et folk, så Israels navn ikke mere ihukommnes. Thi de har med ét sind rådslået sammen; de har sluttet forbund imod dig: Edoms telte og ismaelitterne, Moab og hagarenerne, Gebal og Ammon og Amalek, filistrene med Tyrus' indbyggere; også Assur har sluttet sig til dem; de har hjulpet Lots børn. Sela. Salmernes Bog 83:1–8.

Da vaier da de tre englers banner midt på himmelen.

Og jeg så en anden engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, som bor på jorden, og for hver nation og stamme og tungemål og folk. Og

han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære; for hans doms time er kommet; og tilbed ham, som skabte himmelen og jorden og havet og vandkilderne. Og en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun gav alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin. Og en tredje engel fulgte dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal også han drikke af Guds vredes vin, som er skænket ufortyndet i hans harmes kalk; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles åsyn og for Lammets åsyn. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ingen hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, som tager dets navns mærke. Her er de helliges udholdenhed: her er de, som holder fast ved Guds bud og Jesu tro. Åbenbaringen 14:6–12.

De tre engles banner vil da veje midt på himlen, men snart vil antikrist blive ophøjet til himlen af De Forenede Nationers ti konger. Banneret vil da forkynde budskabet om „sandhed“, og antikrist vil da forkynde budskabet om tradition og sædvane. De tre engle advarer menneskeheden mod at tage pavemagtens mærke imod, men Amerikas Forenede Stater vil som den falske profet tvinge verden til at tage netop dette mærke imod.

Vi vil slutte her og tage det op igen i vores næste artikel.